

Sygn. akt IV P 62/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2015r.

Sąd Rejonowy w Giżycku IV Wydział Pracy

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Bożena Makowczenko

Protokolant st. sekr. sąd. Justyna Kurzynowska - Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 3 listopada 2015r. w Giżycku

na rozprawie

sprawy z powództwa **A. S. (1)**

przeciwko **T. S.**

o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego

1. Powództwo oddala.

2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. D. S. kwotę 2952,00 zł (dwa tysiące dziewięćset pięćdziesiąt dwa złote) w tym kwotę 592,00 zł (pięćset dziewięćdziesiąt dwa) podatku VAT tytułem wynagrodzenia za pełnomocnictwo ustanowione z urzędu.

Sygn. akt IV P 62/15

UZASADNIENIE

Powódka A. S. (1) domagała się w pozwie z dnia 7 lipca 2015r. pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego tj. zaopatrzonego w klauzulę wykonalności prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Giżycku z dnia 28 kwietnia 2006r. w sprawie IV P 1/06, na mocy którego zasądzono od R. S. (1) na rzecz T. S. kwotę 15000 zł, w stosunku do A. S. (1), jako pozostającej w związku małżeńskim z R. S. (1), z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową.

Powódka wносиła też o zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, iż wyrokiem z dnia 28 kwietnia 2006r. w sprawie IVP 1/06 Sąd Rejonowy w Giżycku zasądził od R. S. (1) na rzecz T. S. kwotę 15 000 zł tytułem wynagrodzenia za pracę. Następnie, na wniosek T. S. Sąd Rejonowy w dniu 21 września 2006r. nadał temu wyrokowi klauzulę wykonalności także przeciwko małżonce dłużnika – A. S. (1), z ograniczeniem jej odpowiedzialności do majątku objętego wspólnością majątkową.

Komornik Sadowy na tej podstawie wszczął egzekucję z nieruchomości należących do majątku wspólnego powódki i jej męża.

Powódka podnosiła, iż egzekucja o należność pozwanego nie może być skierowana do majątku objętego wspólnością ustawową A. i R. S. (1). Należność ta bowiem dotyczy wynagrodzenia za wykonane przez pozwanego prace dotyczące prowadzonego przez R. S. (1) przedsiębiorstwa. Powódka nie wyrażała zgody na zawieranie przez R. S. (1) w

ramach prowadzonej działalności gospodarczej umów o pracę z pracownikami. W żaden sposób nie zajmowała się prowadzeniem przez R. S. (1) przedsiębiorstwa budowlanego, nie uczestniczyła też w umowie o wykonanie prac budowlanych i nie zobowiązywała się nawet w części do pokrycia należności za pracę.

Pomimo powyższego R. S. (1) uregulował zaległości wobec pozwanego. Nieprawda są twierdzenia pozwanego, iż R. S. (1) nie wypłacił mu wynagrodzenia w kwocie 15 000 zł. Po pierwsze, pozwanemu nie przysługiwała należność w wysokości 15 000 zł, po drugie - z załączonych dokumentów do akt sprawy prowadzonej przez Prokuraturę Rejonową w Giżycku wynika, że dłużnik wypłacił pozwanemu wynagrodzenie za pracę.

Powódka przywołała następnie, iż zgodnie z prezentowanym w doktrynie i orzecznictwie powództwo przeciwegzekucyjne małżonka dłużnika może opierać się między innymi na zarzucie, iż zasądzona tytułem egzekucyjnym wierzytelność nie może być dochodzona z majątku wspólnego gdyż należy do kategorii wierzytelności wymienionych w art.41§2 lub §3 krio. W tym zakresie powódka powołała się na wyrok SA w Gdańsku z dnia 10 września 2008r. wydany w sprawie I ACa 743/2007 czy wyrok SN z dnia 24 marca 1972r. w sprawie I CR 35/72, w którym stwierdzono, że w sprawach w których nadana została klauzula wykonalności na małżonka dłużnika na podstawie art. 787 kpc, drugiemu małżonkowi przysługuje powództwo o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności jeśli twierdzi on, że egzekwowane roszczenie nie należy się wierzycielowi.

Dalej powódka podała, że w niniejszej sprawie podstawą roszczeń pozwanego w stosunku do dłużnika R. S. (1) zasądzonych w tytule wykonawczym, którego pozbawienia wykonalności żąda powódka, był stosunek pracy zawarty pomiędzy pozwanym a R. S. (1) w ramach prowadzonej przez niego działalności gospodarczej.

Stosownie do treści art.41§2 krio, jeżeli małżonek zaciągnął zobowiązanie bez zgody drugiego małżonka, wierzyciel może żądać zaspokojenia z majątku osobistego dłużnika, z wynagrodzenia za pracę lub z dochodów uzyskanych przez dłużnika z innej działalności zarobkowej. Warunkiem powstania możliwości zaspokojenia się wierzyciela jednego z małżonków także z majątku wspólnego jest wyrażenie zgody przez drugiego małżonka na zaciągnięcie zobowiązania. Wyrażenie zgody pozwala kierować egzekucję do majątku wspólnego małżonków, natomiast małżonek wyrażający taką zgodę nie staje się współdłużnikiem.

Zgoda małżonka na zaciągnięcie zobowiązania w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa pociąga za sobą odpowiedzialność majątkiem wspólnym. W obowiązującym stanie prawnym, zdaniem powódki, brak jest podstaw by uznać, że zgoda małżonka na prowadzenie przez drugiego małżonka działalności gospodarczej jest równoznaczna z wyrażeniem zgody na zaciąganie wszystkich zobowiązań pozostających w związku z prowadzeniem przedsiębiorstwa.

Pozwany – **T. S.** – w odpowiedzi na pozew powództwa nie uznał i wniósł o jego oddalenie w całości.

Wskazała, iż wbrew twierdzeniom powódki, nie wykazane zostały przesłanki warunkujące uwzględnienie powództwa na podstawie art.840§1pkt 3 kpc. Przepis ten stanowi, iż małżonek, przeciwko któremu Sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art.787 kpc, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść. Według brzmienia tego przepisu, obowiązującego po dniu 5 lutego 2005r., małżonek dłużnika nie może podnieść wszelkich zarzutów, z którymi mógł wystąpić dłużnik, lecz tylko te, których dłużnik nie mógł wcześniej podnieść np. przedawnienie. Pozwany zaznaczył, iż w sprawie IVP 1/06 R. S. (1) zarzucił T. S., iż dochodzona przez niego wierzytelność nie należy mu się. W związku z tym zarzut ten w ramach niniejszego postępowania nie może być skuteczny.

Dalej pozwany podnosił, iż zgodnie z treścią art. 787 kpc kwestia wyrażenia zgody na dokonanie czynności prawnej i wykazanie tej okoliczności w sposób w tym przepisie określony stanowi przedmiot badania i ustalania przez Sąd nadający klauzulę wykonalności. sytuacja taka miała miejsce w sprawie IV Po 9/06 gdzie T. S. wniósł o nadanie klauzuli wykonalności przeciwko A. S. (1). W swoim oświadczeniu złożonym do akt sprawy powódka nie podniosła

zarzutu braku zgody na okoliczność zawarcia umowy o pracę z pozwanym. Co więcej, powódka zgodziła się z przedmiotowym rozstrzygnięciem bowiem postanowienie Sadu nie zostało zaskarżone i uprawomocniło się.

Dodatkowo pozwany podniósł, iż argument braku zgody wywiedziony jest jedynie na potrzeby niniejszego postępowania. Stan faktyczny sprawy IVP 1/06 jest bowiem jednoznaczny. Pozwany mieszkał w domu A. S. (1), która codziennie oferowała mu wyżywienie. Wiedziała, że pozwany pracuje na budowie męża, twierdziła w oświadczeniu z dnia 28 sierpnia 2006r., że pozwany otrzymał 2660 euro a nadal żąda 15000 zł. Nadto, w protokole z rozprawy z dnia 3 kwietnia 2006r. w sprawie IVP 1/06 powódka bardzo szczegółowo wyjaśnia stan faktyczny sprawy opisując zasady wypłat wynagrodzenia, warunki rzeczywistej ustnej umowy o pracę zawartej między jej mężem a pozwanym, wskazuje na ilość godzin podczas których wykonywana była praca przez pracowników męża. Używa sformułowania „zgłaszaliśmy pracowników do ZUS-u”. Również w tym postępowaniu nigdy nie została podniesiona przez powódkę ani przez jej męża okoliczność braku zgody na zawieranie umów z pracownikami w ramach prowadzonej przez R. S. (1) działalności gospodarczej.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Na wstępie zaznaczyć należy, iż postępowanie wszczęte na skutek złożenia powództwa opartego na art.840 §1pkt 3 kpc, nie może prowadzić do powtórzenia postępowania merytorycznego zakończonym prawomocnym orzeczeniem a co za tym idzie – wydaniem tytułu wykonawczego.

Jak wskazano w wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 12 maja 2015 r. w sprawie I ACa 253/14: „Powództwo przeciwegzekucyjne nie może w żadnym wypadku kwestionować ani zmierzać do uchylecia powagi rzeczy osądzonej (art. 365 § 1 k.p.c.).”

Zgodnie z brzmieniem art. 840 § 1pkt 3 kpc małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787kpc, może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Głównym zarzutem stawianym przez powódkę w sprawie był zarzut, iż nie wyrażała ona zgody na zawieranie przez jej męża R. S. (1) w ramach prowadzonej działalności gospodarczej umów o pracę z pracownikami. W żaden sposób nie zajmowała się też prowadzeniem przez R. S. (1) przedsiębiorstwa budowlanego, nie uczestniczyła też w umowie o wykonanie prac budowlanych i nie zobowiązywała się nawet w części do pokrycia należności za pracę.

Zarzut ten, w ocenie Sądu, nie może się ostać. Wprawdzie zawnioskowani przez powódkę świadkowie zeznawali w sprawie zgodnie, iż powódka nie miała wiedzy o zawartej między stronami umowie o pracę i żadnej zgody na jej zawarcie nie wyrażała, to – zdaniem Sądu – twierdzenia te, wyrażane przecież przez dzieci powódki i samego dłużnika, nie mogą być ocenione jako wiarygodne. Świadek A. S. (2) od 2001 roku mieszka na stałe w Niemczech. Podała, iż w roku 2005, od lutego powódka przebywała u niej a dopiero od kwietnia tego roku jej ojciec, brat i T. S. przyjechali do Niemiec do pracy. Fakt ten nie oznacza jednak, że wyklucza to wiedzę powódki o sytuacji w domu, o działalności jej męża zwłaszcza, że – jak sam R. S. (1) podał, była to jego pierwsza działalność, dopiero wtedy ją rozpoczynał.

Świadek M. S. (1) pracował razem z ojcem i pozwanym w 2005 na terenie Niemiec. Od jesieni 2005r. zarówno pozwany jak i powódka oraz jej mąż i syn mieszkali w Niemczech razem, pozwany traktowany był jak członek rodziny. Praca była wtedy dorywcza i do rozliczeń dochodziło w mieszkaniu.

Nadto, w sprawie IV P 1/06 powódka była ustanowionym przez dłużnika pełnomocnikiem procesowym. W protokole z rozprawy z dnia 3 kwietnia 2006r. podała ” zgłaszaliśmy pracowników do ZUS”. Prezentowała stanowisko w sprawie i miała orientację i wiedzę o istocie sprawy. Pozwany był jej dobrze znany, był sąsiadem rodziny.

/dowód: akta IVP 1/06 k. 12v, zeznanie św. A. S. – k. 62v, R. S. – k. 63, M. S. – k. 62v – 63/

W świetle powyższego nie można przyjąć aby powódka nie miała wiedzy o zawieranej umowie i aby zgody na jej zawarcie nie wyrażała.

Jeśli chodzi o kolejny zarzut – iż wierzytelność pozwanemu nie należy się, tu takżenie może on być skuteczny. Jak słusznie podnosił pozwany, małżonek dłużnika nie może podnieść wszelkich zarzutów, z którymi mógł wystąpić dłużnik, lecz tylko te, których dłużnik nie mógł wcześniej podnieść np. przedawnienie.

W sprawie IVP 1/06 R. S. (1) zarzucał T. S., iż dochodzona przez niego wierzytelność nie należy mu się i było to przedmiotem analizy i oceny Sądu. Prowadzone postępowanie dowodowe w tejże sprawie obejmowało właśnie te kwestie.

Nie wykazane zostały zatem przesłanki warunkujące uwzględnienie powództwa na podstawie art.840§1pkt 3 kpc.

W tej sytuacji roszczenie powódki jako pozbawione podstaw i stąd orzec należało jak w wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego orzeczono po myśli Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z dnia 5 listopada 2015 r.).